

[О.Камінська](#)

ХАЙ СВЯТИТЬСЯ ІМ'Я ТВОЄ...

[Мама, матуся..](#) . На будь-якій мові це слово - прекрасне. У кожного своя ненька - найкраща. Моя для мене - ідеал доброти, чесності, любові, людяності. Слово її - то , як криця, - тверде й непохитне, то , наче сонечко весняне, - лагідне, веселе, тепле. Все, що злітає з її уст, — ніби світла мелодія, в якій відсутні басы та гучні акорди. І я починаю вже уважніше прислухатися до цієї музики, запам'ятовую, відкладаю в пам'яті, а щось і в серці.

В житті кожного буває мить, коли так не вистачає мами - рідної, мудрої, доброї і справедливої. Саме тоді і оживають її слова і рятують, немов краплина живої води від феї-чарівниці, що впала на квітку, на пожовклу від спеки траву-мураву. Саме тоді й усвідомлюєш, що без матері ти ніхто, і, відкидаючи гордість, самолюбство, біжиш-поспішаєш вимолити прощення за спричинений біль

Добре, якщо не пізно...

Мені дуже шкода тих людей, які не розуміють, чи не хочуть розуміти, що материнські слова, як і вона сама, — це скарб, дарований самим небом, який треба оберігати, доки є сили.

От і я зараз піду, притулюся до рідненької, попрошу прощення за те, що була неслухняною. Знаю, що вона ніжно посміхнеться, та й скаже: «Я не тримаю зла...» — і

пригорне до свого доброго серденька.

Хай святиться ім'я твоє, матусю, й імена всіх матерів!

І.Сидорчик

Мати білить хату перед святом,

Як в селі це водиться завжди.

Довго буде щітка танцювати,

Щоб світліше йшлося нам сюди.

Радість обігріє неньці очі,

Смуток їх сльозою оросить.

Мріялось колись, що хата отча

Пусткою не буде і на мить...

Нас же доля носить невблаганна,

Як осіннє листя вітровій.

Мати білить хату...

На світанні

Лише білий сад вклонився їй...

Вже відкували , бабо,

в лісі ваші зозульки,

Вже відспівали, мамо,

в саду ваші соловейки,

Та від цвірінькали в дворі під стріхою

- нічийні! –

горобенята.

І погасли ви, бабусю,

вслід за ними –

Як великодня свічка.

Ви, матусю мила, -

в вічність подаленіли осіннім листочком.

А ми – осиротілі та наполохані –

стоїмо по коліна в чорнобильському попелі

Під самісіньким серцем України

та все ще ждемо – виглядаємо на кращу долю,

Щиро дивуючись при тім :

І чому таке незбагненне воно, життя ? ..

Сонце засяло в маминій хаті,

Діти зійшлися її шану віддати.

Тільки те сонце скорботне,

аж синє, -

Бо вже матуся лежить в домовині.

Руки згорнула і вже не зітхає.

І ні до чого їй діла немає.

Вибачте, людоньки,

Думайте, діти,

Як вам, нещасним, без матері жити,

Перебирати осіннє латаття.

Сонце зажурене

В маминій хаті...

I. Катрук

□□□□□□□□□□**Матері**

Твою усмішку, мамо, ношу я в дорозі далекій.

Твої очі зоріють мені крізь роки і світи.

Моя думка, немов золотий прудкокрилий лелека,

До тебе, дорогої, як вітер, як промінь, летить.

Пригадаю собі твої руки змозолені, мамо,

Твої страдницькі днини і ночі безсонні твої,

Побивалася ти, мов орлиця, матусю, над нами,

Колись хтось з нас, дітей, чи захворів, чи то недоїв.

А траплялося так часто, що ми не завжди були ситі.

Чорний хліба шматок ти ділила, мов святість, між нас.

О матусю моя, найрідніша, єдина у світі,

Чим віддячу тобі за отой я заплаканий час?

Рідна мамо моя! Я далекими мрію світами,

Та по отчий поріг не забуду ніколи й ніде.

Де б не був, де б не жив, але серцем я зрощений з вами,

І сюди повернусь, бо мене, наче щастя, ти ждеш.

В журні й радісні дні все до тебе я думкою лину.

Твої очі сумні, мовби сонце, сіяють мені.

І здається, ти шепчеш: «Кріпися, хороший мій сину!»

І я сильним стаю! І мені покоряються дні!

[Л.Сай](#)

Матері

Всі до Тебе сходяться дороги,

Всі край Тебе купчаться тривоги,

Всі до тебе горнуться надії,

Коли, Мамо, Ти в житті зорієш.

В тебе, рідна, найніжніша ласка,

В тебе, люба, найвірніша казка,

В Тебе, мила, найрідніші очі...

Як струмочок, голос твій хлюпоче.

І до Тебе стежки найкоротші,

І без тебе ночі щонайдовші...

Наче німб над нами в час розпуки,

Найсвятіші материнські руки.

□ Мальвине чекання

Красиві ружі, мов дівчата,

Повибігали до воріт.

Мо козаченьків виглядати,

Що вже давно пішли в похід.

Цвітуть край вікон дивні рожі,

Мого дитинства оберіг,

А мати, ніжна і хороша,

Дитя виводить на поріг.

Хай легко стелиться дорога

У невідомий білий світ.

Присняться мальви край порога,

Немов од матері привіт.

Приспів:

А Мальві-матері стояти,

Чекати тисячі віків.

Дітей у гості виглядати

З далеких і чужих світів.

[Софійка Кривчук](#)

Мама

Мама випече наш хліб,

а до нього зварить біб

Та ще й кашу замашеньку

Я люблю Вас, рідна ненька!

